

## Arrest

nr. 295 295 van 10 oktober 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER  
Augustijnenstraat 10  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 80 683 van 4 mei 2012 de beslissing vernietigt.

Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 9 oktober 2013 dient verzoeker voor een tweede keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De stad Mechelen heeft op 21 november 2013 de aanvraag niet-inoverweging genomen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 5 december 2013 dient verzoeker voor een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde neemt op 6 februari 2014 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 132 262 van 28 oktober 2014 het beroep verwerpt.

Op 4 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Unie, met name in functie van zijn echtgenote. Op 4 maart 2016 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 18 januari 2018 wordt verzoeker, samen met zijn echtgenote afgevoerd van ambtswege. Op 12 oktober 2018 neemt de gemachtigde de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker (bijlage 21).

Op 6 maart 2019 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 februari 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Vervolgens wordt de beslissing ingetrokken. Op 21 juni 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, die opnieuw wordt ingetrokken. Op 20 september 2022 neemt de gemachtigde andermaal een beslissing tot onontvankelijkheid, die andermaal wordt ingetrokken.

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor de vierde keer een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Nieuwe beslissing na intrekken beslissing d.d. 03.01.2023*

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2019 met actualisaties d.d. 26.05.2021; 24.08.2021; 16.05.2022; 15.07.2022; 08.08.2022 en 16.08.2022 werd ingediend door:*

*R., K.  
nationaliteit Pakistan  
geboren te Paquistao op (...)1976  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een bewijs Niveaubepaling Nederlandse les voor d.d. 15.12.2009, overzicht examen schooljaar 2010/2011 en een deelcertificaat Nederlandse les voor d.d. 20.01.2011). Betrokkene diende op 15.12.2009 een aanvraag 9bis in. Op 29.04.2011 werd hem een negatieve beslissing met een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen d.d. 23.01.2011. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vernietigd op 04.05.2012. Op 24.05.2012 werd er een nieuwe ongegronde beslissing genomen hem betekend op 20.06.2012. Op 05.12.2013 werd er opnieuw een aanvraag 9bis ingediend. Op 06.02.2014 werd er een onontvankelijke beslissing genomen en hem betekend op 19.02.2014, betrokkene ging ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 28.10.2014 verworpen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.07.2015 is gehuwd te Loures (Portugal) met mevrouw S. F. S. A. (nationaliteit Portugal). Hij diende in functie van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Hij werd 10.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 04.03.2021. Op 18.01.2018 werd betrokkene (samen met zijn partner) afgevoerd van ambtswege. Zijn F-kaart werd gesupprimeerd op 29.01.2018. Uit onderzoek door de Portugese autoriteiten d.d. 01.08.2018 bleek verder dat de huwelijksakte een volledige vervalsing betrof. Op datum van 12.10.2018 werd het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken door middel van een bijlage 21, aan betrokkene betekend op 12.11.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'. Betrokkene heeft op basis van deze fraude ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan twee jaar gehad.

Betrokkene wijst erop dat hij tot 10.12.2020 in het bezit was van zijn F-kaart. Ter staving hiervan legt hij de bijlage 37 (attest van intrekking van een verblijfsdocument) voor. Hij verwijst tevens naar de beslissing d.d. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, waarin vermeld staat: " Op 12.10.2018 werd echter een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Deze kon wegens betrokkens ambtshalve schrapping tot op heden nog niet aan betrokkene worden betekend." Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds op 12.11.2018 zijn bijlage 21 (beslissing tot intrekken verblijfsrecht) heeft betekend. Betrokkene kan dan ook niet volhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was. De beslissing d.d. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, bevat dan ook foutieve gegevens. Het feit dat betrokkene nog in het bezit was van zijn verblijfskaart na de betekening op 12.11.2018 is dan ook louter declaratoir en verandert niets aan de rechtstoestand van betrokkene. Dit houdt dus in dat uit het bezit van deze kaart niet volgt dat het verblijf van betrokkene als legaal kan worden aangemerkt ((RvS 15 januari 2014, nr. 226.065; RvS 5 januari 2012, nr. 271.116).

Betrokkene beroept zich in dit kader nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (Zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW-arrest 221362 van 05.06 2020).

De advocaat van betrokkene verwijst in het verzoekschrift tot vernietiging naar, het vertrouwensbeginsel. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 (eigen toevoeging) geen afbreuk doen, nu de

*gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 Oktober 2012, nr 220.932).*

*Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).*

*Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d.15.12.2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 29.03.2011 betekend op 29.04.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV-arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bls onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.*

*Verder verklaard betrokkene dat zijn partner mevrouw S. F. S. op 10.01.2017 is bevallen en hij dé verantwoordelijkheid wil dragen en mee wil zorgen voor de zorg van hun kind. Doch betrokkene laat na zijn verwantschap met het kind voor te leggen (geboorteakte of erkenningsakte). Tot op heden werd nog steeds geen geboorteakte of erkenningsakte voorgelegd. Een loutere verklaring heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied, zijn partner is reeds afgevoerd van ambtswege sedert 18.01.2018. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat ze samen een kind hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de*

gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkele getuigenverklaring voorlegt. Betrokkene toont niet dat hij hier een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat hij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Pakistan uitgesloten is (RW-arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltiids aan het werk zou kunnen gaan, hij legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur en een medisch attest dat hij geschikt is om in de productie, verwerking en hanteren van levensmiddelen te werken. Ook deze elementen kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben, dat hij een attest van niveaubepaling voorlegt, een resultaat examen Nederlands schooljaar 2010-2011, een deelcertificaat Nederlandse les d.d. 20.01.2011 en een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 10 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waartegen verzoeker een afzonderlijk annulatieberoep indient, gekend op de Raad onder het rolnummer 291 231.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 (hierna Vreemdelingenwet); schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

*Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker dd. 6.03.2019 o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris eerder op 29.04.2011 en op 24.05.2012 een aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk, doch ongegrond verklaard heeft.*

*Dat de bestreden beslissing desbetreffend vermeldt: De advocaat van betrokkene verwijst in het verzoekschrift tot vernietiging naar het vertrouwensbeginsel. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 (eigen toevoeging) geen afbreuk doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de ) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 Oktober 2012, nr. 220.932).*

*Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).*

*Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis dd. 15.12.2009 onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 29.03.2011 betekend op 29.04.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit onontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden onontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag onontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het onontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het onontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV-arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bis onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.*

*Terwijl, verzoeker meent dat de bestreden beslissing dd. 10.01.2023 daarmee niet afdoende gemotiveerd is en het vertrouwensbeginsel schendt.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris argumenteert dat hij bij het nemen van een beslissing niet gebonden is aan voorgaande beslissingen en beroept zich op zijn discretionaire bevoegdheid.*

*Verzoeker werpt op dat de voorgaande beslissingen dd. 29.04.2011 en dd. 24.05.2012 rechtshandelingen uitmaken. En - onafhankelijk van de discretionaire en niet gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris - mag van een overheid verwacht worden dat zij consequent is in haar handelen en, indien dat niet het geval is, dat zij afdoende, d.w.z. volledig, pertinent en in concreto motiveert aangaande de redenen om af te wijken van een eerder ingenomen standpunt.*

*In de huidige beslissing dd. 10.01.2023 motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in concreto om welke redenen de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet op 29.04.2011 en op 24.05.2012 wel ontvankelijk was en thans niet ontvankelijk is.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst in louter algemene zin naar de integrale vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 en naar de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Verzoeker merkt op dat de instructie van 19 juli 2019 op het ogenblik van de voorgaande beslissingen dd. 29.04.2011 en dd. 24.05.2012 ook al vernietigd was.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris argumenteert niet gebonden te zijn aan een voorgaande beslissing: "Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn". En verder: "De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, brengt niet per se definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV-arrest 23390 van 17 januari 2020)." De gemachtigde van de Staatssecretaris blijft echter in gebreke te expliciteren welke omstandigheden/welke elementen in casu verdwenen of gewijzigd zouden zijn. De motivering in de bestreden beslissing beantwoordt daarmee niet aan de vereiste van een afdoende motivering op basis van volledige, pertinente en concrete argumenten, die doen begrijpen welke omstandigheden thans anders zijn in hoofde van verzoeker, waardoor op 29.04.2011 en op 24.05.2012 een beslissing werd genomen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toen wel ontvankelijk was en waarom op 10.01.2023 een beslissing genomen wordt dat zijn aanvraag op dezelfde rechtsgrond onontvankelijk is.*

*Gelijktijdig of met betrekking tot dezelfde aangelegenheid genomen discretionaire beslissingen moeten door coherente motieven worden gedragen. Is de overheid tot een bepaald opportuiniteitsoordeel gekomen, dan kan ze niet zomaar bij een latere beslissing in verband met eenzelfde zaak een tegenovergestelde opvatting hanteren, tenzij precieze, concrete elementen doen begrijpen waarom de overheid van mening is veranderd.*

*D. MEREEN, Het motiveringsbeginsel, I. OPDEBEEK en M. VANDAMME (ed), DeKeure, Brugge, 2006, in Beginselen van Behoorlijk Bestuur, p. 165, nr 223)*

*In tegendeel, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing dd. 10.01.2023 aan de hand van situaties die niet van toepassing zijn op de situatie van verzoeker.*

*Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte naar het arrest van de Raad van State van 10 Oktober 2012, nr. 220.932. Dit arrest handelt over een andere situatie, nl. een beslissing aangaande de gegrondheid en niet aangaande de ontvankelijkheid.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris kan ook niet gevolgd worden waar hij in de bestreden beslissing voorhoudt: Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In het voormelde arrest gaat het ook om een andere situatie, nl. om een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Evenmin kan de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd worden in de toepassing van de volgende overweging op de situatie van verzoeker: Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). De aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaren is geen kwestie van handelen in strijd met de in de wet voorziene voorwaarden. De discretionaire bevoegdheid brengt mee dat de gemachtigde van de staatssecretaris een grote ruimte heeft binnen de wettelijke norm van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De discretionaire bevoegdheid brengt echter mee dat de motivering van de genomen beslissing de rechtszoekende in staat moet stellen te begrijpen waarom de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van dezelfde rechtszoekende thans de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard heeft, terwijl de aanvraag vroeger wel ontvankelijk verklaard werd.*

*Zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, alsook het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*

*Doordat de bestreden beslissing Stelt (stuk 1): Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.07.2015 is gehuwd te Loures (Portugal) met mevrouw S. F. S. A. (nationaliteit Portugal). Hij diende in functie van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Hij werd 10.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 04.03.2021. Op 18.01.2018 werd betrokkene (samen met zijn partner) afgevoerd van ambtswege. Zijn F-kaart werd gesupprimeerd op 29.01.2018. Uit onderzoek door de Portugese autoriteiten dd. 01.08.2018 bleek verder dat de huwelijksakte een volledige vervalsing betrof. Op datum van 12.10.2018 werd het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken door middel van een bijlage 21, aan betrokkene betekend op 12.11.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Betrokkene heeft op basis van deze fraude ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan twee jaar gehad.*

*Betrokkene wijst erop dat hij tot 10.12.2020 in het bezit was van zijn F-kaart. Ter staving hiervan legt hij de bijlage 37 (attest van intrekking van een verblijfsdocument) voor. Hij verwijst tevens naar de beslissing dd. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, waarin vermeld staat: “Op 12.10.2018 werd echter een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Deze kon wegens betrokkens ambtshalve schrapping tot op heden nog niet aan betrokkene worden betekend”. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds op 12.11.2018 zijn bijlage 21 (beslissing tot intrekking verblijfsrecht) heeft betekend. Betrokkene kan dan ook niet volhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was. De beslissing dd. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, bevat dan ook foutieve gegevens. Het feit dat betrokkene nog in het bezit was van zijn verblijfskaart na de betekening op 12.11.2018 is dan ook louter declaratoir en verandert niets aan de rechtstoestand van betrokkene. Dit houdt dus in dat uit het bezit van deze kaart niet volgt dat het verblijf van betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065; RvS 5 januari 2012, nr. 271.116).*

*Terwijl, verzoeker vooreerst laat gelden dat het rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit', voor zover dit in casu aan de orde zou zijn, inhoudt dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het door de gemachtigde van de staatssecretaris opgeworpen bedrog betreft de Portugese huwelijksakte. Verzoeker voert aan dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel, de overheid evenwel niet vrij stelt zelf zorgvuldig te handelen. In casu dient vastgesteld dat het eigen handelen van de gemachtigde van de staatssecretaris er voor gezorgd heeft, minstens ertoe bijgedragen heeft, dat het lange verblijf van verzoeker, hetzij legaal, hetzij gedoogd, als een buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden, minstens in rekening genomen had moeten worden.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris laat zijn eigen onzorgvuldig handelen buiten beschouwing bij de beoordeling van de ‘buitengewone omstandigheden’.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris voert enkel aan: Het feit dat betrokkene nog in het bezit was van zijn verblijfskaart na de betekening op 12.11.2018 is dan ook louter declaratoir en verandert niets aan de rechtstoestand van betrokkene. Dit houdt dus in dat uit het bezit van deze kaart niet volgt dat het verblijf van betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065; RvS 5 januari 2012 nr 271.116).*

*Echter, de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris dat het verblijf van verzoeker niet als legaal kan worden aangemerkt, impliceert niet zonder meer dat dit verblijf niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aangemerkt.*

*Integendeel, moet in casu vastgesteld worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf aangeeft dat er vanwege de overheid met betrekking tot dat verblijf een fout gemaakt is: Hij (dit is verzoeker) verwijst tevens naar de beslissing dd. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, waarin vermeld staat: "Op 12.10.2018 werd echter een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen. Deze kon wegens betrokkens ambtshalve schrapping tot op heden nog niet aan betrokkene worden betekend". Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds op 12.11.2018 zijn bijlage 21 (beslissing tot intrekking verblijfsrecht) heeft betekend. Betrokkene kan dan ook niet volhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was. De beslissing dd. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, bevat dan ook foutieve gegevens. De beslissing dd. 16.06.2021, betekend op 05.07.2021, bevat dan ook foutieve gegevens.*

*Het gegeven dat de overheid zelf een fout heeft gemaakt door foutieve gegevens in een beslissing te vermelden en door onzorgvuldig optreden, waardoor verzoeker in het bezit is gelaten van zijn F-kaart, is kennelijk een buitengewone omstandigheid die een directe invloed heeft op het verblijf en de redelijke verwachtingen van verzoeker.*

*Daarbij dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat de aanvraag die aan de basis ligt van de thans bestreden beslissing, ingediend werd op 6.03.2019 in de période dat verzoeker in het bezit was van een F-kaart waardoor bij verzoeker de indruk werd gewekt dat hij nog toegelaten was tot verblijf in België.*

*Verder dient vastgesteld te worden dat ondertussen sedert het indienen van de aanvraag op 6.03.2019 en de betekening van de thans bestreden beslissing op 13.03.2023 vier jaar verstreken zijn, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris al drie keer een eerdere beslissing tot onontvankelijkheid heeft ingetrokken.*

*De bovenvermelde omstandigheden, m.n. de foutieve beslissing dd. 16.06.2021, het eigen nalatig handelen van de gemachtigde van de staatssecretaris door verzoeker in het bezit te laten van zijn F-kaart, alsook gedurende vier jaar verzoeker in afwachting te laten van de beslissing inzake de mogelijkheid voor verzoeker om zijn aanvraag in België in te dienen, waarbij eerdere negatieve beslissingen telkens werden ingetrokken, werden door de gemachtigde niet in overweging genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet.*

*Ondergeschikt, voor zover geoordeeld zou worden dat deze elementen wel afdoende door de gemachtigde van de staatssecretaris in overweging genomen werden bij het nemen van de thans bestreden beslissing, quod non, voert verzoeker aan dat het kennelijk onredelijk is deze elementen niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden.*

*In casu moet vastgesteld worden dat verzoeker gedurende meerdere langere périodes in procedure was en de gemachtigde van de staatssecretaris toegelaten heeft, minstens gedoogd heeft dat verzoeker in België verbleef en bindingen uitbouwde.*

*Op de verblijfsaanvraag van verzoeker dd. 15.12.2009, werd pas een definitieve beslissing tot ongegrondheid genomen op 24.05.2012, betekend op 26.06.2012, dit is na twee en een half jaar (stuk 7).*

*Aan het verblijf op grond van gezinshereniging, aangevraagd op 04.09.2015, werd pas een einde gesteld op 12.10.2018, hetzij na meer dan drie jaar. En de F-kaart van verzoeker werd pas ingetrokken op 10.12.2020, hetzij na meer dan vijf jaar.*

*De thans bestreden beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft een aanvraag dd. 6.03.2019 ingediend terwijl verzoeker nog in het bezit was van zijn F-kaart en de beslissing werd pas aan verzoeker betekend op 13.03.2023, dit is na meer dan vier jaar.*

*Verzoeker voert aan dat het niet in aanmerking nemen van de lange periode(s) van toegelaten, of minstens gedoogd verblijf als buitengewone omstandigheden, in casu, gelet op het eigen handelen van de gemachtigde van de staatssecretaris, kennelijk onredelijk is en het vertrouwensbeginsel schendt.*

*Tot slot werpt verzoeker op dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte de elementen van integratie verworpen heeft als elementen die alleen de grond betreffen, terwijl de elementen van integratie ook concrete omstandigheden uitmaken die in beschouwing moeten genomen worden bij de beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Nochtans kunnen buitengewone omstandigheden dezelfde zijn als de gegrondheidsredenen (Raad van State, 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n° 97, p. 69-72).*

*Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om daar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post voor het indienen van de aanvraag.*

*Het feit dat men op het ogenblik van de aanvraag in België verankerd is door taal, tewerkstelling, ziekteverzekering, sociale relaties enz, zijn kenmerkend voor het verblijf en moeten mee in overweging genomen worden in de beoordeling of een terugkeer naar het land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen buitengewoon nadelig of moeilijk is.*

*Deze elementen van lang verblijf en integratie mogen door verweerder niet zonder meer als categorie uitgesloten worden van het onderzoek naar buitengewone omstandigheden. Door dergelijke voorafname voert de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.*

*Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;"*

2.3 Beide middelen worden door hun onderlinge verknochtheid samen besproken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Wat de bestreden beslissing betreft, bemerkt de Raad dat deze beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Uit verzoekers inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stelt om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

Verzoeker verwijst naar voorgaande beslissingen op 29 april 2011 en 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk werd verklaard. Verweerder heeft thans de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder te verduidelijken welke omstandigheden of elementen *in casu* verdwenen of gewijzigd zijn dat de aanvraag niet meer onvankelijk kan worden verklaard. Verzoeker meent dat ook het motief inzake het vertrouwensbeginsel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

*“De advocaat van betrokkene verwijst in het verzoekschrift tot vernietiging naar, het vertrouwensbeginsel. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 (eigen toevoeging) geen afbreuk doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 Oktober 2012, nr 220.932).*

*Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).*

*Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d.15.12.2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 29.03.2011 betekend op 29.04.2011. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV-arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bIs onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.”*

Waar verzoeker aldus betoogt dat zijn vorige aanvragen ontvankelijk werden verklaard volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat het “niet (is) omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag”. Dit motief is niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde op elk aangehaald argument waarom verzoeker de aanvraag niet via de geijkte weg kan indienen heeft geantwoord. Inclusief het argument dat de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk was verklaard. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde volstaat niet om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

In wezen herhaalt verzoeker opnieuw hetgeen hij in zijn verblijfsaanvraag heeft ingeroepen. Hij geeft hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een

opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verweerder heeft in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat er *in casu* geen buitengewone omstandigheden zijn aangehaald die verantwoorden dat verzoeker zijn machtigingsaanvraag in het Rijk indient. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de motieven kunnen weerleggen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de overheid zelf zorgvuldig dient te handelen. Door het eigen handelen van de overheid heeft verzoeker een lang verblijf in het Rijk achter de rug, deels legaal, deels gedoogd. Verzoeker wijst op de foutieve gegevens vermeld in de beslissing van 16 juni 2021, die ook door verweerder worden erkend. Verzoeker stelt dat, doordat hij alsnog in het bezit was van een F-kaart, hij minstens de indruk had dat hij nog toegelaten was tot een verblijf. Bovendien werden eerdere negatieve beslissingen inzake zijn verblijfsaanvraag ingetrokken. Verzoeker betoogt dat hij gedurende meerdere langere periodes in procedure was en de gemachtigde hem had toegelaten, minstens gedoogd in België te verblijven. Deze feiten zijn niet betrokken bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij een verblijfsrecht had bekomen door gebruik te maken van een vervalste huwelijksakte en dat hieromtrent het volgende is overwogen:

*“Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een bewijs Niveaubepaling Nederlandse les voor d.d. 15.12.2009, overzicht examen schooljaar 2010/2011 en een deelcertificaat Nederlandse les voor d.d. 20.01.2011). Betrokkene diende op 15.12.2009 een aanvraag 9bis in. Op 29.04.2011 werd hem een negatieve beslissing met een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 23.01.2011. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vernietigd op 04.05.2012. Op 24.05.2012 werd er een nieuwe ongegronde beslissing genomen hem betekend op 20.06.2012. Op 05.12.2013 werd er opnieuw een aanvraag 9bis ingediend. Op 06.02.2014 werd er een onontvankelijke beslissing genomen en hen betekend op 19.02.2014, betrokkene ging ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 28.10.2014 verworpen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene op 23.07.2015 is gehuwd te Loures (Portugal) met mevrouw S. F. S. A. (nationaliteit Portugal). Hij diende in functie van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Hij werd 10.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 04.03.2021. Op 18.01.2018 werd betrokkene (samen met zijn partner) afgevoerd van ambtswege. Zijn F-kaart werd gesupprimeerd op 29.01.2018. Uit onderzoek door de Portugese autoriteiten d.d. 01.08.2018 bleek verder dat de huwelijksakte een volledige vervalsing betrof. Op datum van 12.10.2018 werd het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken door middel van een bijlage 21, aan betrokkene betekend op 12.11.2018. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.*

*Sindsdien bevindt betrokkene zich in illegaal verblijf. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’. Betrokkene heeft op basis van deze fraude ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan twee jaar gehad.”*

Het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 - Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 [www.cass.be](http://www.cass.be)). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.

Annekatrien Lenaerts, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). *“Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. Lenaerts ‘Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge’, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC54 1696/001, 10).*

Het is niet kennelijk onredelijk om, op basis van de vaststelling dat verzoeker zijn F-kaart had bekomen op grond van een huwelijksakte die vervalst was, te concluderen dat verzoeker bedrieglijk heeft gehandeld en op basis van deze fraude ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan twee jaar heeft gehad. Immers wanneer aan de toekenning van een verblijfsrecht een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan. Waar verzoeker thans zijn frauduleus

handelen tracht te minimaliseren door te wijzen op het onzorgvuldig optreden van verweerder kan hij niet worden gevolgd. Verweerder stelt in de bestreden beslissing immers vast dat de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht (bijlage 21) aan hem werd betekend op 12 november 2018. Verzoeker betwist dit ook niet. Hij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij niet op de hoogte was. Het feit dat verzoeker nog in het bezit was van de F-kaart, na de betekening van de bijlage 21 verandert niets aan de rechtstoestand van verzoeker. Uit het bezit van de F-kaart volgt niet dat verzoekers verblijf als legaal kan worden beschouwd of dat hij er thans rechten kan uit putten.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers betoog dat zijn verblijf in het verleden legaal was of minstens werd gedoogd verantwoordt niet waarom hij thans zijn aanvraag niet via de geijkte weg kan indienen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verblijf niet legaal was en hij toont met dit betoog evenmin aan dat hij zijn aanvraag niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats kan indienen. Gelet op de analyse hierboven blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker voert ten slotte aan dat hij zijn integratie en lang verblijf heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Hij stelt dat waar verweerder deze elementen beoordeelt als behorende tot de gegrondheid van de aanvraag, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft verweerder zich er niet toe beperkt te stellen dat deze elementen tot de gegrondheidsfase behoren van de aanvraag. Verweerder heeft tevens omstandig gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

*“Betrokkene beroept zich in dit kader nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (Zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW-arrest 221362 van 05.06 2020).”*

Aldus stelt verweerder vast dat verzoeker geen activiteiten van algemeen belang aantoont. Verzoeker toont niet aan, ook thans niet, dat hij engagementen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld dient te verbreken door een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het feit dat verzoeker een arbeidsovereenkomst en een medisch attest dat hem geschikt verklaart om in de productie, verwerking en hanteren van levensmiddelen te werken voorlegt, volstaat niet om aan te tonen dat hij engagementen van algemeen belang heeft aangegaan. Ook het feit dat hij in België verankerd is door zijn taalkennis, in het bezit is van een ziekteverzekering en sociale relaties heeft aangeknoopt, weerlegt niet het voormeld motief in de bestreden beslissing.

Wat betreft het zogenaamde gedoogbeleid van verweerder, moet de Raad op basis van de zijn beschikbare informatie vaststellen dat aan verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, met name voordat hem een F-kaart werd afgeleverd. De F-kaart werd hem gegeven op grond van de vervalste huwelijksakte. Door dit bedrieglijk handelen wordt hij geacht nooit een verblijfsrecht te hebben gehad, minstens kan hij er geen voordeel uithalen. In weerwil van verzoekers betoog is de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht 12 oktober 2018 hem betekend op 12 november 2018. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat hij meende nog over een verblijfsrecht te beschikken doordat hij nog in het bezit was van de F-kaart. Waar verzoeker wijst op de opeenvolgende intrekkingen van de beslissingen van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2019 merkt de Raad op het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch een hangende aanvraag een invloed heeft op de verblijfstatus van de vreemdeling. Uit de lopende aanvraag of de opeenvolgende intrekkingen kan niet worden afgeleid dat verzoeker ondertussen werd gedoogd. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou zijn onwettig verblijf steeds zijn gedoogd. Bovendien motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat zijn lange verblijfsduur niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat dit element, net zoals zijn integratie, tot de gegrondheid van de zaak behoort. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zoals hierboven besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen. Het is niet kennelijk onredelijk om de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie te beoordelen als elementen die veeleer betrekking hebben op argumenten ten gronde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging. Desalniettemin heeft verweerder, zoals hierboven reeds geduïd, de elementen ook beoordeeld in het kader van de buitengewone omstandigheden en niet weerhouden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt en dat evenmin een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Beide middelen zijn ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| N. MOONEN,   | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

N. MOONEN